

אולם כל זאת דרשתי עפ"י המקובל כי לישא גיבול, וכמו שהוא בכ"מ במשניות, אבל כשאני לעצמי אני אומר, כי אין לוש גיבול כלל. ואך ורק נתינת השאור בהקמת, החמירא והחמיע שעל ידו הבצק תוסס ומרתח מתעלס, ואע"פ ל"י ע"ד נאמנים מן התורה ומן הנביאים, כי הלא תתפלאו מה זה שצוה אברהם לשרה, לוש, הטרם ידעה שרה כי אין עיסה ואין בצק, לא בעד חמץ ולא בעד מצה, בלי לישא? וכי אדם מצוה ופוקד על מה שהוא בדרך ארץ תמיד הוה לו ומעשים בכל רגע? אבל הוא הדבר אשר דברתי, כי לוש מחמע ולושי פקודה לעשות לחם חמץ, לושי שימי חמירא וחמיע הרק דרדיא שמרים בהקמת, וכמ"ש בספרי שו"ע ערך אכל, כי מצות, בעד הארחי ופרחי נצו וגם נעו, סימן להאורח לבל להתעכב הרבה נצא וגם התנווע, טול המצה וצא, כי על כן לט אפה מצות, לא אך מפני שמעשה שהיה בפסח היה, כי עוד טרם היה המצה והחמץ בעד זה? אבל פשוט, כי גם הוא חצי סדומי, אמנם אספם הביתה אבל אפה (במק"א הראיתי כי לט בעצמו אפה, כי אשתו אפילו גרגיר מלח לא נתנה) מצות כלומר הנצו וצאו אבל אברהם אבינו המכניס אורח הגדול, חלילה לו ממצות שיש בהם מסוד נצו וגם נעו ומריבה, וסימנא מלתא היא, ואך לחם חמץ כלומר התחמצו התאחרו התבוששו התעכבו התמהמהו, כי כל זה בחמץ כמ"ש מצוה הבאה לידך אל תחמיצנה, דהיינו בל תעכבנה לא תאחרוה וכו' והפקודה נמרצה, לושי החמירי שימי חמירא וחמיע השמירי (כבר זה בעד שמרים כמ"ש השמר והשקט ע"ש בהרד"ק) התעלטי כנ"ל מהש"ס מנחות ע"ו, דהיינו התעלה והתנשא וק"ו לשי כמ"ש אם יעלה לשמים שיאו (איוב כ' ו') והן כל זאת מעשה השאור להרים הבצק להגביהו ולרוממו, כי על כן השאור בגמ' סוטה (דף ו') סמל גסות הרוח, ולמכביר בלה"ק כנווי השמות בעד תכלית פעולתם, ולפי שהיה לחם חמץ לכן כתיב ועשי עגת סתם, כי במצות פורט להדיא, כמ"ש ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות כי לא חמץ, מכלל כי סתם עגת חמץ, והיינו לושי, כלומר הטל חמירא וחמיעא, ועשי עגת חמץ, וככה מלוש בצק (לשון נופל על לשון כי להת"א בצק לישתא) עד חמצתם (הושע ז' ד') מרגע הטלת השאור עד תסיסתו ורתיחתו, עד שיחמץ, ובתמר הוא אומר, ותקח את הבצק ותלוש (ש"ב י"ג ח').

הרד"ק נצטער, הלא בצק עיסה לושה, וכנ"ל מהת"א כי בצק לישתא גופא היא, ולכן דריש בצק קמת, וקראוהו בצק ע"ש סופו, ע"ש כ"ד, ולי קושיא גדולה מזו, מהו הו"ש שבתולוש? אמנם הוא קרי וכת"ב, אבל למה נכתב? אמנם נמסרו

כי לובים, להבים (בראשית י"ג) ובודוא היא, כי להבים ולובים ממש שני הפכים, אש ומים, כמ"ש: ושני להבים פניהם (ישעיה י"ג י"ח) דהיינו להבת שלהבת, משא"כ לובים, רטובין, בעלי לוחה.

ובזה אני עומד עמ"ש בשמשון וימצא לחי חמור טריה, שאם כהמפרשים לחה כי ככה בל"ע, ושמוזה פכה טריה לחה, הלא יפלא מה שמיענו? ומאי ג"מ אם היתה לחה או יבשה? אבל לדידי עפ"י הירושלמי כי לובי לחה, וככה לנדרמו שלן לח טרי, יהיה לחי חמור טריה, לחי חמור לובי המפורסם לחמור גדול לובדיקוס גרמיו כמטיל ברול ובקף שמשון היא כלי ויין מסוכן, להפיל בה חללים חמרים, ואולי גם מכה טריה הבאה מלוב ע"ד שחין מצרים, וכמ"ש ריב"ל בב"ק סוף ד"ם כי שחין שהביא הקב"ה על המצרים היה לח מבחוץ ויבש מבפנים, לא לחגם הרגיש פה ריב"ל שהביא הקב"ה, כי מטעים בזה יה של טריה, מכה שלא כדרך הטבע ואך אצבע של יה, המכה בכל מכה, וככה לשמשון אצבע אלהים, כי קרה לו חמור לובי לזבדקס הענק שאינו מצוי בא"י כלל והיה למופת, וטריה ע"ד שלהבתיה.